

riske Stemning, blev hun ved at snakke. End ikke, da de stod inde paa Bunden af den mægtige Offerskaal, der havde været Vidne til saa mangen blodrygende Hekatombe, tav hun et Øjeblik stille. Med Kikkerten for Øjnene saae hun op og ned ad de himmelstigende Bænkerækker, mens hun tænkte paa, om hun maaske hellere skulde have taget den blomstrede Musselins paa med den røde spanske Silketrøje. Den havde gjort Løjtnant Iversen aldeles tosset, da han saae hende med den i Teatret en Aften, kort før hun rejste.

Per gav sig til at forklare hende Bygningens Indretning, viste hende Kejserens og Vestalinder-nes ophøjede Pladser, beskrev, hvordan Arenaen ved Kunst havde kunnet sættes under Vand, saa der kunde opføres Søslag og Kampe mod Flod-uhyrer, . . . og Nanny blev virkelig efterhaanden opmærksom. Særlig optoges hun af de tilgitrede Porte, hvorigennem Gladiatorerne under Vaabengny traadte ind for at myrde eller myrdes til Folkets Forlystelse. Hun huskede et Billede, der fremstillede en saadan romersk Fægter i et menneskefyldt Amfiteater . . . en Kæmpeskikkelse, svulmende af Muskler og ganske nøgen, blot med en Metalhjem paa Hovedet og en smal Strimmel Tøj om Lænden. Billedet havde i et af hendes sidste Skoleaar hængt i et Boghandlervindu paa Østergade, og hun havde dengang altid sørget for at lægge sin Vej der forbi. Hun tænkte nu paa, at her paa samme Plet, hvor hun stod, havde maaske et saadant stort, nøgent, lemme-stærkt Mandfolk engang staaet med sin Hæl paa den overvundne Modstanders blodige Strube og smilende modtaget Kejserens og det menneskemylrende Teaters Hyldest, — og hendes Næsebor